

EGYPTISCHE SCHOOLMEISJES.

In Kairo, eene beroemde stad in Egypte, heeft eene engelsche dame, miss Whately geheeten, eene meisjesschool opgericht. De arme kinderen groeijen anders zonder eenig onderwijs op, en vooral leeren zij niet wat haar noodig is te weten voor de eeuwigheid. Om te maken dat hare school goed wordt bezocht, geeft zij er ook onderrigt in het borduren; dit maakt dat vele ouders hunne dochters daarheen zenden, die anders in de diepste mohamedaansche onwetendheid en ongodsdienstigheid zouden gedompeld blijven. Die goede dame wordt in het onderrigt in het borduren bijgestaan door eene arme weduwe.

Eenige van die meisjes zijn Kopten, maar vele van haar zijn Mohamedanen van de armste klasse, die zeer slecht

gekleed en morsig komen; maar nu kan men ze zien zitten rondom hare onderwijzeres Fatmeh met schoone handen en aangezichten. Zij leert haar ook uit den bijbel en eenvoudige boekjes de groote waarheden der zonde en der verlossing. De onderwijzeres is zelve eene ware geloovige, maar zeer schuchter van aard. Zij is zwak van gezondheid en wordt door hare ongelovige ouders zeer gehaat. De taal die in de school gebezigd wordt, is het arabisch. De onderwijzeres spreekt deze taal en kan derhalve onder de leiding van miss Whately hare kinderen een goed begrip geven van de dingen die zij onderrijft.

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

UIT DE OUDHEID.

De naaste weg tot rijkdom is, volgens de waarneming van Plato, niet in het vermeedren van zijne begeerten gelegen.

Er was een klein landgoed van Aristippus afgebrand, en toen een zijner vrienden hem zijne deelname in zijn verlies te kennen gaf, zeide hij: »Ik heb er nog drie overgehouden, en gij bezit er maar één in 't geheel; ik heb dus meer reden om uw wangeluk te beklagen, dan gij om het mij te doen.»

Sokrates zeide, met betrekking tot de vergenoegdheid in tegenstelling van den rijkdom, het geluk in de verbeelding, dat zij de schat der natuur ware; want, zeide hij, zij geeft ons alles wat wij werkelijk noodig hebben.

Toen Kresus aan Solon vroeg wie in de gansche wereld gelukkiger was dan hij, antwoordde deze: »Tellus; want hij is wel arm, maar toch een eerlijk man, tevreden geweest met datgene wat hem het geluk verleende, en in een hoogten oordomd gestorven.»

Niets kan ongelukkiger zijn, zeide Demetrius, dan een mensch die geene droefheid gekend heeft.

Ik ben altijd van gedachten geweest, zegt Horatius, dat een vrolijk en welgemoedigd vriend zulk een groot geluk zij, dat het met niets anders dan zichzelf vergeleken kan worden.

Cicero plagt te zeggen, dat het geen geringer ongeluk voor den mensch zij, zonder vriend te wezen, dan voor eenen hemel geene zon te hebben; en Sokrates hield de vriendschap voor het zoetste bezit, en was van gevoelen, dat geen stuk lands meerder noch aangenamer vruchten kon voortbrengen, dan een waar vriend.

Toen Perikles door een zijner vrienden opgedragen werd, om hen in eene zaak van onrecht te dienen, verontschuldigde hij zich, door te zeggen: »Ik ben vriend, zoo verre het 't altaar toelaat.»

Diogenes zeide: »Wij hebben trouwe vrienden of bittere vijanden noodig.»

Een vriend is niet verbonden deel te nemen in de dwaasheden van zijnen vriend, maar veel meer om hem er van af te raden, en wanneer hij het zoo verre niet kan brengen, hem, even als Phoocion aan Antipater, onbewimpeld te zeggen; »Ik kan niet uw vriend en uw vleijer tevens zijn.»

Het is beter, zegt Bias, tusschen twee vreemden, dan tusschen twee vrienden te regten; want men is zeker dat men zich onder de eersten den eenen tot vriend, en onder de laatsten den anderen tot vijand maakt.

Een romeinsch keizer gebod zekeren senator niet in den senaat te verschijnen, of, als hij er kwam, niet iets te zeggen, dat de keizer niet goedkeurde. Hierop antwoordde de senator, dat daar hij een senator was, hij in den senaat behoorde te verschijnen; en als hij daar was en hijv. raad moest geven, hij vrijuit behoorde te zeggen wat zijn getuigen hem bevelen zou. »Dan zult gij sterven,» hernam de keizer in woede ontstoken. — »Ik heb nooit beweerd onsterfelijk te zijn» was het antwoord. »Doe wat gij wilt, en ik zal doen wat mij voegt. Het is in uwe magt mij onrechtvaardig ter dood te brengen, en in de mijne is het standvastig te sterven.»

Farmaces zond Cesar eene kroon terzelfder tijd dat hij tegen hem rebelleerde; maar Cesar zond de kroon terug met deze boodschap: »Laat Farmaces eerst tot gehoorzaamheid terugkeeren, en dan zal ik de kroon bij wijze van erkenning aannemen.» (Zoo wil God ook de kroon onzer belijdenis niet aannemen, tenzij wij die belijdenis door een daaraan geveendredig gedrag de kroon opzetten.)

Herodotus verhaalt eene geschiedenis aangaande eene stad die belegerd werd en in gevaar was van genomen te worden. De inwoners in grooten nood zijnde, namen lange touwen, die zij aan den tempel van hunne goden vastmaakten, welke op eenigen afstand van de stad stond, en maakten de andere einden aan de stad zelf vast. Hierdoor geloofden zij zich van de bescherming en de veiligheid te vergewissen die zij vooral noodig hadden. (Het gebed is gelijk aan die touwen. Door het gebed wordt de kracht van God aan 's menschen zwakheid vereenigd, en zijne magt ten behoeve van zijn volk verkregen.)

Toen Alexander de Grootte de geheele wereld veroverd had, zat hij neder en weende, en niet lang daarna lag hij op mannelijken leeftijd te sterven. Hij beval dat als hij ten grave gedragen werd, men zijne handen onbedekt zou laten, om te laten zien dat zij ledig waren.

Kresus, de rijkste man van de wereld, had zich vóór zijn sterven zijn doodkleed laten maken, en toen hij ziek lag, liet hij een knecht zijn doodkleed op een staak door de straten zijner stad dragen, die al gasnde moest uitroepen: »Dit is alles wat er van den rijkdom van Kresus overblijft.»

Dionysius, die Plato aan zijn hof niet wel had behandeld, vreesde, toen deze vertrokken was, dat hij tegen hem schrijven zou, en zond hem iemand na met het verzoek zulks niet te doen. »Zeg aan Dionysius,» antwoordde Plato, »dat ik niet eens tijd heb om er aan te denken.»

Eens had Plato in toorn zijn hand opgeheven en een slaaf geslagen. Een vriend die eenigen tijd daarna bij hem kwam, vond hem onbewegelijk met uitgestrekte arm in zijne kamer staan. Op diens vraag waarom hij daar zoo stond, antwoordde de wijsgeer: »Ik tuchtig een slaaf van den toorn.» Op een anderen tijd zeide hij tot een zijner slaven: »Ik zou u duchtig afstraffen, als ik niet toornig war.»

Toen een vriend van Plato dezen zijne verwondering te kennen gaf, dat hij zoo vlijtig studeerde en de studie tot zelfs in zijn hoogten ouderdom voortzette, en hem scherpsend vroeg hoe lang hij dan scholier wilde blijven, antwoordde de wijze man: »Zoo lang als ik noodig heb, wijzer en beter te worden.»

Confucius, de oude chinesche wijsgeer, zegt: »Men moet de wijzen navolgen en zich nooit door de mooselijkheid van het werk laten afschrikken. Wanneer men het tot een gewenscht einde gebragt heeft, zal men ook voor al de moeite en bezwaren door een dubbel genoegen schadeloos gesteld worden.»

»Geleerdheid geeft den gelukkigen eer, den ongelukkigen troost,» zegt Lactantius. »Wie zou haar dan niet najagen?«

Antigonus, koning van Syrië, gaf aan eene vrouw, die zijn lot als hoogst gelukkig roemde, het volgende zeer merkwaardige antwoord: »Indien gij wist, vrouw! hoe vele rampen de dialceem eens konings bevat, zoo zoudt gij dien niet oprapen, al vondt gij hem op een mesthoop liggen.»

De grieksche wijsgeer Xenokrates zeide, bij zekere gelegenheid, dat het hem somwijlen berouwd had, gesproken, maar nooit, gezwegen te hebben.

Onder de gevaarlijkste en verscheurdste dieren noemt Diogenes den lasteraar.

Men vroeg Epaminondas, wien zijner vrienden hij de meeste hoogachting toedroeg. Hij gaf hierop ten antwoord: »Zij moeten eerst allen overleden zijn, eer ik hierover mijn oordeel kan vellen.»

Toen Diogenes een mensch zag, die, na het bedrijven eener misdaad bloede, zeide hij: »Houd moed, mijn zoon! ik zie de echte kleur der deugd op uw aangezicht.»

Sokrates zag door de gaten van den gescheurden mantel van Antistenes diens hoogmoedigheid en opgeblazen hart.

De beroemde Anakreon, die aan het hof van een koning een zorgeloos leven leidde, ontving eens van zijn vorst een aanzienlijk geschenk in geld. De vrees, dat het zou gestolen worden, beroofde hem van zijne nachtrust, en reeds aan den morgen van den derden dag bragt hij het geld aan den koning terug, met de woorden: »Ik begeer geen schat, die mij den nacht slapeloos doet doorbrenge.»

Eene aanzienlijke vrouw die zich bij Cornelia, de huisvrouw van den Romein T. S. Gracchus, bevond, roemde hare eigene kostbaarheden en juwelen als de schoonste die er bestonden. Cornelia bragt haar bij hare kinderen, en zeide: »Ziedaar mijne juwelen!» Na den dood haars mans gaf zij aan hare kinderen zulk eene voortreffelijke opvoeding dat de Romeinen bij haar overlijden een standbeeld tot hare eer oprigten, met het eenvoudige geschrift: »Aan Cornelia, moeder der Gracchussen.»

Plato noemt hem wijs die niet toornig wordt wanneer hij bestraft, en die zich niet verheft wanneer hij geprezen wordt.

Hij is de beste en volmsakste, zegt Plinius, die anderen zoo verschoont, alsof hij zelf dagelijks zondigde, en zich zoo voor de zonde wacht, alsof hij niemand verschoonde.